

Ruths Bok.

Inledning.

För att kunna förstå den **öfwa** familjberättelse, som innehålles i Ruths Bok, måste wi med våra tankar försätta oss tillbaka till den aflågsna forntiden, till domaretiden i Israel. Det så kallade swägeräktenskapet eller leviratsäktenskapet war brukligt före Mose, men upptogs i lagen och bidrog utan twifwel mycket till bibehållande af familjenhet och till att upprätthålla wördnaden för familjefiwet och släkternas fortjfarande, emedan det ansågs för en stor olycka och såsom en fullkomlig böd, då en slägt dog ut, då deremot fädren ansågos lefwa i sina efterkommande och i dem åtnjuta lifwets förmåner, wälsignelser och förhoppningar. Det fätt, hwarpå Ruth gick till wäga, upphör att synas ansöfeligt, så snart det betrattas ur sin rätta synpunkt.

Denna händelse måste hafwa stett under den första delen af domaretiden. Den wäsentliga orsaken, hwarföre denna berättelse fätt ett rum i den Heliga Skrift, är att gifwa en del af wår Frälsares stamtafla och wisa, huru, liksom tillsörerne Rahab, en Moabitisk qwinna blef införlifwad med Guds folk och blef wår Frälsares stammöder. Genom sådana exempel wille Herren förbereda sitt rites allmännelighet och hebningarnes kallelse till Ewangeliij kunskap och det andeliga Israels gemenskap.

1. Capitel.

Eli Melechs wandring, söner,
sonhustrur, död. Naemi,
Ruths resa.

Nå den tiden då domare regerade, wardt en hård tid i landet: och en man af Bethlehem Juda for bort och war främmande uti de Moabiters land med sin hustru och två söner;

2. Han hette Eli Melech, och hans hustru Naemi, och hans två söner Mahlon och Chillon, de woro Ephrateer af Bethlehem Juda: och då de kommo in i de Moabiters land, blefwo de der.

Ephrateer, från Ephrata, 1 Sam. 17: 12.

3. Och Eli Melech, Naemi man, blef böd: och hon blef qwar med sina två söner:

4. De togo Moabitiska hustrur, den ena hette Arpa, den andra Ruth.

Att taga utländska qwinnor till äkta war icke förbjudet, då de icke woro af de Cananitiska folkstammarne. Se 2 Mos. 34: 12. 5 Mos. 21: 10, 11.

5. Och som de hade bott der i tio år, blefwo de båda döde, Mahlon och Chillon, så att qwinnan war qwar efter båda sina söner och sin man.

6. Så gjorde hon redo med sina två sonhustrur, och for ut igen af de Moabiters land: ty hon hade förnunnit i de Moabiters land, att HERren hade sökt sitt folk och gifwit dem bröd:

7. Och gick ut ifrån det rum, der hon varit hade, och båda hennes sonhustrur med henne. Och då hon i wägen war hemåt Juda land igen;

8. Sade hon till båda sina sonhustrur: Går edra färde, och wänder om igen, hwar edra till sin moders hus: HERren gibe barmhertighet med eder, såsom I med de döda och med mig gjort hafwen.

9. HERren gifwe eder, att I mågen finna ro hwar i sin mans hus: och hon lyfte dem. Då hoswo de sin röst upp och greto;

Naemi wille icke besalla sina sonhustrur att återwända, utan hemfällde det åt deras fria wal, om de hellre wille följa henne än återwända till sitt folk. Hon gaf dem affseckstysjen jemte moderlig wälsignelse.

10. Och sade till henne: Wi wilja gå med dig till ditt folk.

11. Men Naemi sade: Wänder om, mina dötrar; hwi wilken I gå med mig? Huru kan jag nu härefter hafwa

barn i mitt lif, som edra män blifwa måtte?*

* 5 Mos. 25: 5.

12. Wänder om, mina döttrar, och går edra färde; ty jag är nu för gammal till att gifwa mig man i wäld. Och om jag än sade: Detta är förhoppandes, att jag i denna natten må taga mig en man, och föda barn:

13. Så kunnen I dock icke hida intill dej de warda stora: ty I föråldrades, så att I kunden inga män hafwa. Ingalunda, mina döttrar: ty det gör mig ångest för eder skull; ty HERrens hand är utgången öfwer mig.

14. Då hofwo de sin röst upp och greto ännu mer: och Arpa lyfste sin swära; men Ruth blef när henne.

Arpa tog afsted af sin swärmöder och stildes ifrån henne med tårar.

15. Men hon sade: Si, din swägersta hafwer wändt tillbaka till sitt folk och till sin gud; wänd ock du om efter din swägersta;

16. Ruth swarade: Tala mig icke i det sinnet, att jag skall öfvergifwa dig och wända tillbaka igen ifrån dig: dit du går, dit vill jag ock gå, der du blifwer, der blifwer jag ock; ditt folk är mitt folk, och din Gud är min Gud.

Sedan Arpa war gånge, vill Naemi åter pröfva, om det är Ruths fasta förefats att följa med till Israels land. Ruths swar bewisar både en fast kärlek till swärmödern och ännu mera till Israels folk och till Israels Gud. Denna längtan efter Herran i ett främmande hjerta är icke blott rörande, utan den är lifsom en prophetisk röst ifrån den hedniska fornwerlden, som förkunnar, huru hedningarne en gång skulle söta den sanna Guden och blifwa införlifwade med Herrans folk.

17. Der du dör, der dör jag ock; der vill jag ock begrafwen warda; Herren gäve mig det och det, om döden icke skall följa oss åt.

Med detta behyrande vill Ruth afböja alla wibare förföl att förmå henne att wända om till Moabs land.

18. Som hon nu såg, att hon stod fast i det sinnet, att hon wille följa henne, wände hon åter att tala mer derom med henne.

19. Så gingo de båda med hwarandra, intill dej de kommo till Bethlehem: och då de kommo till Bethlehem, rådde sig hela staden öfwer dem, och sade: Är detta Naemi?

20. Men hon sade till dem: Kaller mig icke Naemi, utan Mara; ty den Allsmäktige hafwer swärligen bedröfwat mig:

Naemi betyder: min fröjd eller lustighet. Mara betyder: bitter eller bedröfwad. Naemi vill härmed antyda, att hennes rätta namn icke öfwerensstäme med hennes sorgliga belägenhet.

21. Full drog jag här ut, och tom hafwer HERren låtit mig komma igen; Hwi kallen I mig då Naemi, efter HERren hafwer så tryckt mig, och den Allsmäktige hafwer bedröfwat mig?

22. Och det war på den tiden, då hjugganden war begynn, då Naemi och hennes sonhustru Ruth, den Moabitiskan igenkommo af de Moabiters land till Bethlehem.

2. Capitel.

Ruth plockar ar på Boas åker.

Och der war en man, Naemi mans frände, af ElMelechs släkt, benämnd Boas,* och war en ärlig man.

* Matth. 1: 5.

Ärlig innefattar allt hwad wi kalla redbar, redlig och attak. Samma ord brutas om Naemi cap. 3: 11, der det är öfverfatt med byggesam, ty ordet har äfwen denna betydelse.

2. Och Ruth, den Moabitiskan, sade till Naemi: Låt mig gå ut på åkern och hemta ar* efter den, som jag nåd för finner. Hon sade till henne: Gad, min dotter.

* 3 Mos. 19: 9; cap. 23: 22.

Efter lagen woro åkrarnes egare pligtige att låta de fattige ploda ar, men lagen förbjöd dem icke att bestämma, hwilka fattige de wille tillåta det.

3. Hon gick åstad, kom och hemtade upp efter dem, som suro på åkern; och det hände, att den åkern war Boas arwedel, som af ElMelechs släkt war.

4. Och si, Boas kom ifrån Bethlehem och sade till störbemännerna: HERren ware med eder. De swarade: HERren wälsigne dig.

5. Och Boas sade till sin tjenare, som satt war öfwer störbemännerna: Hvem hörer den unga qwinnan till?

6. Drängen, som öfwer störbemännerna satt war, swarade och sade: Det är den Moabitiska qwinnan, som med Naemi igenkommen är ifrån de Moabiters land.

7. Ty hon sade: Käre, låt mig upphemta och församla emellan tårswarna

efter förbemannerna; och är så kommen och hafwer stått seban i morgons intill nu, och hafwer icke en tid gått hem.

Den tjänaren, som hade uppsigt öfwer arbetsfolket, berättar Ruths slit.

8. Då sade Boas till Ruth: Hör min dotter, du skall icke gå bort på någon annan åter till att hemta; och skall icke heller gå på hådan, utan håll dig in till mina pigor:

9. Och tag wara uppå, hvar de ståra på återn, och gåd efter dem: jag hafwer sagt mina drängar, att ingen skall komma wid dig; och om dig tröstar, gåd till karen, och bried, der mina drängar hemta.

10. Då föll hon på sitt ansigte, och tillbad ned på jorden, och sade till honom: Swarmed hafwer jag den nåden funnit för dina ögon, att du känner mig, som dock främmande är?

Att känna innebär att man vill widlännas och åtaga sig någon.

11. Boas svarade och sade till henne: Mig är sagt allt, det du gjort hafwer med din swära efter din mans dödd, att du hafwer öfvergått din fader och din moder och ditt fädernesland, och farit till det folk, som du tillfröene icke kände.

12. HERREN wedergälle dig det du gjort hafwer: och din lön ware fullkommen när HERREN Israels Gud, till hwilken du kommen är till att hafwa tröst under hans wingar.

Boas tillönstar den unga qvinnan den wälsignelse, som utlöswas i det fjerde budet åt trogna och kärleksfulla barn. Att hafwa tröst under Herrans wingar eller beskydd under Hans wingars slugga är ett talsätt, som syftar på Cherubim med de utsträdda wingarne öfwer nådastolen af förbundets art, öfwer hwilka Guds härlighet uppenbarade sig. Boas tillönstar henne således, att hon måtte komma till fullt åtnjutande af förbundsfolkets alla wälsignelser och nådelöfsten, att hon må blifwa beträdd af Herrans nådastol och öfwerlyggad af Cherubims wingar, af Herrans barmhertighets lins och nåd och alla de wälsignelser, som den rätta gudstjensten medförde.

13. Hon sade: Låt mig finna nåd för dina ögon, min herre, ty du hafwer hugwalat mig, och talat din tjänarinna wänligen till; ändock jag icke är såsom någon af dina pigor.

Ruths swar visar en from ödmjukhet, tacksamhet och anspråkslöshet.

14. Boas sade till henne: När måltid är, så kom hit till med, och åt brödd,

och doppa din beta uti åttikan: så satte hon sig när förbemannerna; och han lade henne torkade ar före, och hon åt, och wardt mätt, och lät blifwa något qwar.

Åttika blandad med olja brutas i österlanden att deruti doppa brödd, för att göra det smaktigt. Under förberiden, medan säden i åren ännu icke är torr, rostas åren på en jernplåt och de stetta hwetefornen, som då lätt utfalla, utgöra ett smaktigt södoämne, som ännu i österlanden begagnas.

15. Och då hon stod upp till att hemta, dödd Boas sina drängar, och sade: Låter henne och hemta emellan kärswarna, och snubber henne icke.

16. Och låter beskikes falla utaf händerna henne till, och låter det ligga, att hon må upphemta det, och ingen tale dersföre illa till henne.

Denna besättning af Boas bewisar en förre wälwilja, än lagen förestref, och tillita en ämangelägenhet att icke fara henne genom en gåfwa af förden, utan låta det tillkomma henne såsom en frukt af hennes eget arbete.

17. Så hemtade hon på återn allt intill astone: och det hon upphemtade hade, tröskade hon, och det war wid ett Epha bjugg:

18. Och lade på sig, och kom i staden, och wiste sin swära, hwad hon hemtat hade; dertill bar hon fram, och gaf henne det henne qwar blifwet war, der hon af mättad wardt.

19. Då sade hennes swära till henne: Swar hafwer du hemtat i dag, och hwar hafwer du arbetat? Wälsignad ware den, som wid dig kants hafwer. Och hon sade det sin swära, när hwem hon arbetat hade, och sade: Den man, som jag i dag när arbetat hafwer, heter Boas.

20. Naemi sade till sin sonhustru: Wälsignad ware han HERREN; ty han hafwer icke tillbatalätt sin barmhertighet, hwarken på de lefwande eller på de döda. Och Naemi sade till henne: Den mannen är öf åkommen och är war arfwinge.

Den wälwilja, Boas bewisade emot Naemi och Ruth, som woro lefwande, innebär tillita kärlek till Naemis afdne man och söner, mot hwilka han äfwen gjort godt före deras utwandring till Moabs land: Den mannen är öf åkommen och är war arfwinge, qv. Den mannen är war slättinge, en af våra lösare. Se cap. 4:5.

21. Ruth, den Moabitiskan, sade: Går sade och till mig: Håll dig intill mina brängar, till des de hafwa allt inbergat.

22. **Raemt** sade till Ruth, sin sonhustru: Det är bättre, min dotter, att du går ut med hans pigor, att på en annan åter icke någon afvisar dig.

23. **Uttså** höll hon sig intill Boas pigor, och hemtade der, så länge bjuggander och hweteanden öfverfaren war: och kom igen till sin swära.

Drängarne och pigorna arbetade gemensamt. Boas hade nämnt de förra, såsom de der gingo främst i arbetet, men Raemi gifwer sin sonhustru ett förståndigt råd, att alltid hålla sig efter de arbetande kvinnorna, hvilket öfwen Boas hade sagt, v. 8. Fastän dessa kvinnor leste i en aflågsen forntid, som icke war upplyst af Evangelii ljus eller lifwad af Christendomens wälgörande orke, så wisar sig dock här en skön qwinlig blygsamhet och warfarnhet, som endast kunde wara en werkan af sann gudeskrukan.

3. Capitel.

Ruth ligger wid Boas fötter.

Och Raemi, hennes swära, sade till henne: Min dotter, jag will komma dig till ro, så att du skall må wäl.

Jag will komma dig till ro, det är: jag will söta skaffa dig ett eget hem.

2. Den samme Boas, war skyldman, när hwilkens pigor du warit hafwer, kastar i denna natten korn på sin loge:

I österlanden börjar vinden, som behöfves till skafningen, icke förr än emot astone, då den starka hettan upphör. Logen war en slät, hård plats på marken, der säden uttröskades genom arbetsbjur, som antingen woro spända för tröskwagnar, eller blott med fötterna uttrampade säden. En sådan tröskwagn war en tjock rund stod med infärningar, som rullades öfwer säden liksom en wält, hwarmed wära åttor jemnas. Så snart astonewinden började, kastades säden, och sädeskornen skannade wid ett hinder, mot hwilket man kastade säden, men agurna bortfördes af vinden.

3. Så två dig och smörj dig, och drag dina kläder uppå, och gå ned till logen, så att ingen känner dig, till dej han hafwer ätit och druckit.

Att bada och drefter ingunda kroppen med oja eller någon wälluktande salswa är ännu i österlanden mycket brukligt. Den starka hettan gör en sådan rening och uppfriskning för kroppen nödwändig.

4. När han då lägger sig, så märk till hwar han lägger sig, och kom, och lyft upp kläderna wid hans fötter, och lägg dig, så warder han dig wäl sägande, hwar du gåra skall.

Charu en sådan utwäg, som denna, ingalunda war skribande mot tidens sed, och derföre icke anstößigt för Boas, så war den dock en egen wäg, som måste tillskrifwas Raemis swaghet.

Ännu brukas i österlanden, att sädens egare hwila öfwer natten wid säden på logen, för att bewaka den.

5. **Hon** sade till henne: Allt det du säger mig, will jag gåra.

6. **Hon** gick neder till logen, och gjorde allt, såsom hennes swära henne budit hade.

7. **Och** då Boas hade ätit och druckit, wardt hans hjerta gladt, och kom och lade sig bakförr en kornskyl: och hon kom satta, och lyfte upp kläderna wid hans fötter, och lade sig.

8. **Wid** midnattstid wardt mannen försärad och tog om sig, och si, en qwinna låg wid hans fötter.

9. **Och** han sade: Ho är du? **Hon** swarade: Jag är Ruth, din tjenarinna, sträcd ut din winge öfwer din tjenarinna; ty du är arfwingen.

Det war ett wanligt bröl i Israel wid äktenstaps ingående, att brudgummen sträcdte en skiff af sin mantel öfwer bruden, Hes. 16: 8. Dessa ord innebära således en thblig böön om ett lagligt äktenskap, och efter logens föreskrift om det så kallade swägeräktenskapet hade en enla rättighet att begära detta af sin afidne mans broder eller närmaste släktinge. **Hon** behöfwer således endast nämna, att han är arfwingen eller lösenmannen, så har hon anfört ett tillräckligt skäl för sin begäran.

10. **Han** sade: Wälsignad ware du HERANOM, min dotter, du hafwer sebermera gjort en bättre barmhertighet än tillförene, att du icke hafwer gått efter ynglingar, rika eller fattiga.

Boas, såsom en from Israelit, uppfattar denna allwarfamna sak med det djupa, fromma allwar, som höfwes. Han icke blott erkänner rättmätigheten af Ruths önskan, utan anser den såsom ett bewis på hennes fromma släktärelse och pligt-enliga åstundan att upprätthålla sin afidne mans familj och namn i Israel. Boas berömmar derföre den unga qwinnan, att hon tänkte på denna pligt, oaktadt han war en till ären kommen man, och således hos henne den dustan kunnat uppsiga att så en yngre man till wale.

11. **Nu** min dotter, frukta dig icke; allt det du säger, will jag gåra dig: förth hela staden af mitt folk wet, att du är en dygdesam qwinna.

12. **Det** är sannt, att jag är arfwingen; men en annan är närmare än jag.

13. **Blif** i natt; i morgon om han tager dig, är så godt: lyfter honom och icke taga dig, så will jag taga dig, så wist som HEREN lefwer; sof intill morgonen.

14. Och hon sof intill morgonen wid hans fötter: och hon stod upp förr än någon den andra kände, och han sade: Låt icke uppenbart warða, att någon qwinna är kommen till logen;

Årwen det onda stenet war Boas angelägen att undwita, såsom od Aposteln säger: Ghr allt det som ondt synes. Swarten den förståndige Boas eller den fromma Ruth tillät sig att ens tänka på någonting syndigt wid detta enskilda möte. Den Heliga Strift framställer båda såsom genomträngda af Gudsfruktan och ett fromt allwar. Och ännu tänkte båda på möjligheten af ett annat äktenkap än dem emellan.

15. Och sade: Råd hit din mantel, som du hafwer uppå, och håll honom fram; och hon höll honom fram, och han måtte se mått torn, och lade på henne. Och han kom i staden;

16. Men hon kom till sin swära, den sade: Huru går det med dig, min dotter? Och hon sade henne allt, det mannen hade gjort henne,

17. Och sade: Dessa sex mått torn gaf han mig, ty han sade: Du skall icke komma med tomma händer till din swära.

18. Hon sade: Låt og bida, min dotter, till des du får se, hwart ut det will; ty mannen wänder icke igen, med mindre han gdr der i dag en ända med.

4. Capitel.

Ruths bröllop, barn. Davids ätt.

Boas gick upp i porten, och satte sig der; och si, när arswingen gick der fram, talade Boas till honom och sade: Kom och sätt dig här, ehuru* ditt namn är. Och han kom och satte sig.

* 1 Sam. 21: 2.

Ehuru ditt namn är betyder antingen att Boas icke nämnde namnet, eller att det för någon orsak skull blef utelemnadt, då denna berättelse strefs.

2. Och han tog tio män af de äldsta i staden, och sade: Sätter eber här. Och de satte sig.

Enligt lagen, 5 Mos. 25: 7, måste en sådan sak afgöras inför de äldsta.

3. Då sade han till arswingen: Naemi, som ifrån de Moabiters land igentommen är, huder ett stycke åter fast, som hörde war broder Elimelech till.

4. Derföre tänkte jag, att jag skulle bet tungdra dig, och säga: Will du komma det i ditt arf, så köp det inför bor-

garena och inför de äldsta af mitt folk.* Will du och icke komma det i ditt arf, så säg mig det, att jag må weta det: ty här är ingen arfwinge till, annan än du, och jag näst dig. Han sade: Jag will komma det i mitt arf.

* 5 Mos. 25: 7.

5. Boas sade: När du köper åter af Naemi hand, så måste du och taga Ruth den Moabitiskan, den dödes hustru, att du må uppväcka den döde namn till hans arfwedel.

6. Då hade han: Jag kan icke blifwa wid årswet, att jag tilläfwentyras icke förberfwar min arfwedel; lds du hwad jag lösa skulle, ty jag kan icke lösa den.

Om denne arswingen hade tagit Ruth till ätta, så skulle den förstödde sonen af detta äktenkap icke hafwa blifwit ansedd såsom hans son, utan såsom en son af Mahlon, Ruths förra man, och åter skulle hafwa varit denna sons arf. Men nu war hos denne man ingen så stor brödrärlsek och oegennytta, att han kunde finna sig wid att gifwa både sitt namn och sin börs-penningar till upprättande af sin afidne broders släkt i Israël. Derföre affade han sig brödrätten.

7. Och det war en gammal sedwänja i Israël, när en någonting icke arfwa eller köpa wille, till att all ting skulle fast blifwa, så drog han sin sto utaf, och fcd den andra: det war då till ett vittnesbörd i Israël.

Se 5 Mos. 25: 5.

8. Och arswingen sade till Boas: Köp du det: och drog sin sto af.

Genom denna sinnebiliga handling beträffade denne frände inför de äldsta, att han till fullo och för alltid affade sig brödrätten.

9. Och Boas sade till de äldsta och till allt folket: I ären i denna dag wittnen, att jag hafwer köpt allt det Elimelech, och allt det Hilon och Mahlon tillhörde, utaf Naemi hand.

10. Derföre tager jag och Ruth den Moabitiskan, Mahlons hustru, mig till hustru, att jag må uppväcka den döde namn i hans arfwedel, och hans namn icke skall utrotadt warða ibland hans bröder och utur hans rums portar: des ären I wittnen i denna dag.

11. Och allt folket, som i porten war, samt med de äldsta, sade: Wi äro wittnen; HERren gdr den qwinnan, som kommer i ditt hus, såsom Rachel* och Lea,† hwilka båda hafwa uppyggt Israels

hus; och blif ärlig hållen i Ephrata, och war namnkunnig i Bethlehem.

* 1 Mos. 30: 24, 2c. † Cap. 29: 32, 2c.

Denna lyckönskan gick riktigen i fullbordan, ty Boas blef en stamfader till David och Davids Son.

12. Och ditt hus ware såsom Perez* hus, hvilken Thamar födde Juda, utaf den säd, som HERren dig gifwande warder af denna qwinna.

* 1 Mos. 38: 29.

Bethlehemiterna härstammade från Perez, derföre tala de med nördnad om sin stamfader.

13. Så tog Boas Ruth, att hon wardt hans hustru: och när han låg när henne, gaf HERren henne, att hon wardt hafwande, och födde en son.

14. Då sade qwinorna till Naemi: Sofwad ware HERren, som hafwer låtit dig icke fattas arfwinge i denna tiden, att hans namn må blifwa i Israel.

Genom hwarje ny nådebewisning så fromma menniskor blade anledningar att lofwa och prisa Herrans namn. Den nyfödde sonen blef släktens upprätthållare och en stamfader till vår Frälsare; ty han blef Davids farfader.

15. Han warder dig kommande till lif igen, och förbrjande dig i din ålder: ty din sonhustru, som dig älskat hafwer, hafwer födt den dig bättre är än sju söner.*

* 1 Sam. 1: 8.

16. Och Naemi tog barnet, och lade det i sitt bröst, och wardt besk amma.

17. Och hennes grannhustrur gäfw honom ett namn, och sade: Naemi är födt ett barn; och de kallade honom Obed; han är Isai fader, som är Davids fader.

Obed betyder: den tjenande. Föräldrarne synas med detta namn hafwa welat antyda, att de wille egna honom åt Herrans tjenst, och önsade, att han skulle tjena Herrans sal. Genom Obed war nu Mahlons släkt återupprättad.

18. Detta är Perez hörd: * Perez födde Hezron.

* 1 Ebrön. 2: 4.

Här upptages stamfatan ifrån Perez, hvilken äfwen war född genom ett sådant släktäktenskap.

19. Hezron födde Ram; * Ram födde Amminadab.

* Matth. 1: 3.

20. Amminadab* födde Mahesson; Mahesson födde Salmon. * Luc. 3: 33.

21. Salmon födde Boas; Boas födde Obed.

22. Obed födde Isai; Isai födde David.

Om man ifrån de 480 åren, 1 Kon. 6: 1, afdrager de 40 åren, som Israeliterna woro i öfwen, de 70 åren af Davids lifstid, 2 Sam. 5: 4, och de 4 första åren af Salomos regering, 1 Kon. 6: 1, så återstå från Israels intåg i Canaan till Davids födsle 366 år. Då Israel infom i Canaan, leste Salmon, ty han tog Rahab till äkta, Jos. 6: 25, Matth. 1: 5, och man ser, att i en så lång tidrymd blott 4 släglleder nämnas, nemligen Salmon, Boas, Obed och Isai, som för några synes otroligt, men Rahab kan hafwa varit gansta ung wid Canaans intagande af Israeliterna, och Boas kan hafwa varit sent född. Han tog Ruth till äkta i sin ålderdom, såsom man ser af Cap. 4: 10. Obed kan äfwen i sin ålderdom hafwa födt Isai. Isai war en af de äldsta män i Israel och David war hans yngsta son. 1 Sam. 17: 12—14.

Såsom en genom nåden helgad blodådra går nu allt ifrån Adam till Kristus genom syra artusenden en stamfata, som wisar war Frälsares härkomst, och om det wore något adelskap att kunna upprätna bestämde anor ända upp till menniskosläktets första stamfader, så kan denna wärldighet med första klarhet bewisas tillhöra Davids Son. Men då war Frälsare kallat sig menniskones son, så nämnes aldrig detta såsom något företräde, utan dermed uttrydes, att Han såsom en af wårt släkte, såsom den högste och förnämste, såsom den ende synbuden af Adams fallna barn, står för oss såsom Meblare och Försonare. Han är icke en för och främmande ande, utan, ehuru Han såsom Gud är ett oändligt högre wäsende än wi, så är Han dock tillika en menniska såsom wi, och blodsförwandtskapen emellan Adam och Kristus, emellan war förste stamfader, i hvilken wi äro fallne, och den andre andliga stamfadren, i hvilken wi blifwit återupprättade, framlägges då ättilliga ställen i Skriften, hwilka, då de samlas, utgöra ett sammanhängande helt.

Bland war Frälsares stammödrar äro således tre hedniska qwinnor, nemligen Thamar, 1 Mos. 38, samt Rahab och Ruth, hwilka två febnare genom sann tro blefwo införlifwade med Herrans folk och upptagna i Hans förbund. De utgöra lifsom personliga lefwande profetior om hedningarnes upptagelse i Herrans förbund och berås införlifwande med det andliga Israel.